

Arrest

nr. 124 998 van 28 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 april 2014.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoeker vraagt voor de tweede keer asiel aan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat aan het door hem in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag uiteengezette relaas (opnieuw) geen geloof wordt gehecht, en er actueel voor burgers in Yemen geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het uitgebreid herhalen van en volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

Verzoeker gaat er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Om die reden kan aan de door verzoeker neergelegde arrestatiebevelen geen geloof worden gehecht. Waar verzoeker thans de commissaris-generaal een gebrek aan zorgvuldigheid verwijt doordat "het gehoor (...) nauwelijks 1 uur 25 min in beslag genomen" heeft "met een pauze en alle administratieve plichtplegingen inbegrepen zodat" hij "nauwelijks werd gehoord wat evenwel in schril contrast staat met de genomen beslissing van niet minder dan 4 pagina's lang", stelt de Raad vast dat hij dienaangaande geen enkele kritiek uitte tijdens het gehoor zelf. Verzoeker maakte op het Commissariaat-generaal niet enige opmerking omtrent het feit dat het gehoor te kort zou zijn geweest en hij (alzo) nauwelijks zou zijn gehoord. Hij had op het einde van het gehoor, wanneer hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, geen opmerkingen of kritiek en niets toe te voegen. Verzoeker maakte geen enkele opmerking omtrent de (korte) duur van het gehoor, noch omtrent (andere) eventuele onregelmatigheden die zich tijdens het gehoor zouden hebben voorgedaan, zodat zijn a posteriori-kritiek dienaangaande niet ernstig is. Dergelijk algemeen en niet of weinig ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaas, te ontkrachten. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.2. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C- 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Uit de informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt niet en verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit zou blijken dat de actuele situatie Yemen er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, of van dien aard dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

1.3. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Yemen.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Jemen.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 9 april 2014 opgenomen grond, wijst de verzoekende partij er vooreerst op dat haar eerste asielaanvraag dateert van voor 2006 en dat er toen een beroep bij de Raad van State werd aangetekend tegen de beslissing van de commissaris-generaal dat werd verworpen. De verzoekende partij vervolgt dat de procedure bij de Raad van State een wettigheidscontrole is, reden waarom de vreemdelingenprocedure werd gewijzigd en een beroep in volle rechtsmacht bij de RvV werd ingevoerd. De verzoekende partij betoogt dat zij en haar familie actief waren/zijn voor al-Houti, een door de Jemenitische overheid verboden organisatie. De verzoekende partij vervolgt dat haar broer opgepakt werd door de veiligheidsdienst wegens zijn link met al-Houti en zij slechts contact heeft met een neef en een vriend die haar berichtte over het overlijden van haar vader. Dat zij dan ook meer zou moeten weten over haar broer en zijn detentie is dan ook een brug te ver. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat de commissaris-generaal op geen enkel moment stelt dat het arrestatiebevel vals is, alleen dat het zou gaan om een intern stuk. De verzoekende partij benadrukt dat haar vrees voor vervolging

vandaag dient beoordeeld te worden en zij besluit dat zij ook in België en in Nederland actief is op politiek vlak.

1.4.3. In de mate verzoekende partij kritiek uit op de vroegere asielprocedure en stelt dat de Raad van State in het beroep slechts een wettigheidscontrole kon uitvoeren, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een weigeringsbeslissing nam op 12 december 2006 in de eerste asielaanvraag van verzoekende partij en dat zij een beroep aantekende bij de Raad van State die werd verworpen omdat zij niet ter terechtzitting verscheen (RvS arrest nr. 206.238 van 1 juli 2010 adm. doss. stuk 19).

Verzoekende partij gaat er aan voorbij dat naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag ernstig getwijfeld werd aan haar voorgehouden sjjiitische geloof en daaruit voortvloeiend haar vermeende aansluiting bij de sjjiitische religieuze partij. In haar tweede asielaanvraag wordt (opnieuw) geen geloof gehecht aan haar asielaanvraag, zoals ook in de beschikking wordt gesteld. In de bestreden beslissing wordt immers vastgesteld dat de eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden en de elementen en documenten die zij nu aanhaalt en die verwijzen naar de eerste asielaanvraag dan ook in het licht hiervan moeten beoordeeld worden. Met een loutere bevestiging dat zij en haar familie gelinkt worden aan de verboden organisatie van al Houti weerlegt en ontkracht verzoekende partij niet dat zij middels haar verklaringen haar betrokkenheid met al Houti niet aannemelijk heeft gemaakt.

De Raad herhaalt dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn en dat de verzoekende partij zich beperkt tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het uitgebreid herhalen van en volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek. De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet. De verzoekende partij weerlegt evenmin de vaststelling in de beschikking dat aan de neergelegde arrestatiebevelen geen geloof kan worden gehecht omdat documenten de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas niet kunnen herstellen. Verzoekende partij blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval gelet op het ongeloofwaardig relaas. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Het feit dat verzoekende partij thans politiek actief is wijzigt niets aan het voorgaande en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade dreigt te lopen bij terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekende partij brengt op geen enkele wijze concrete elementen aan waaruit zou moeten blijken dat zij daadwerkelijk problemen zou kennen in Jemen omwille van haar activiteiten in België en Nederland.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Jemen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS